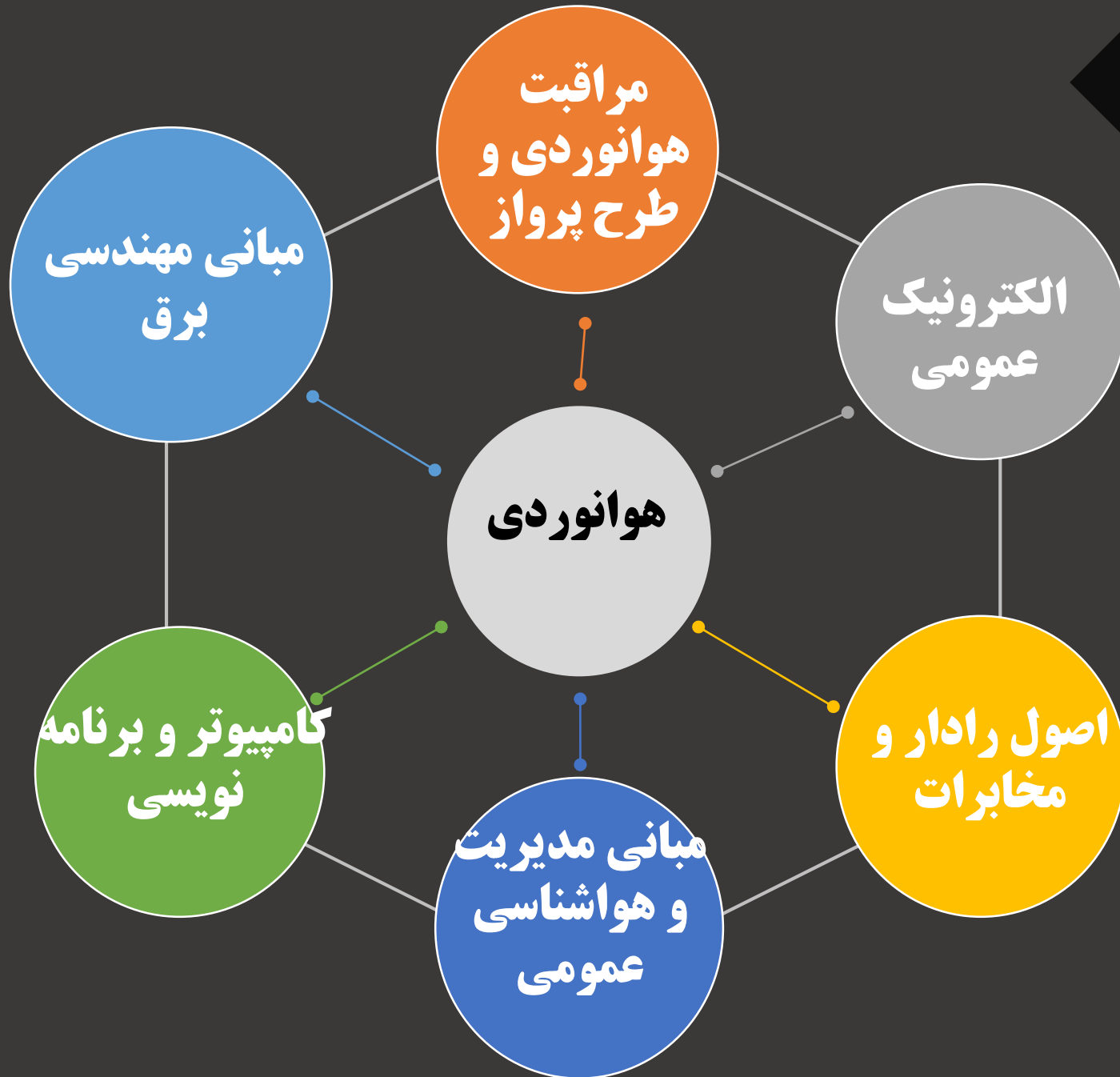

مهندسی هوانوردی

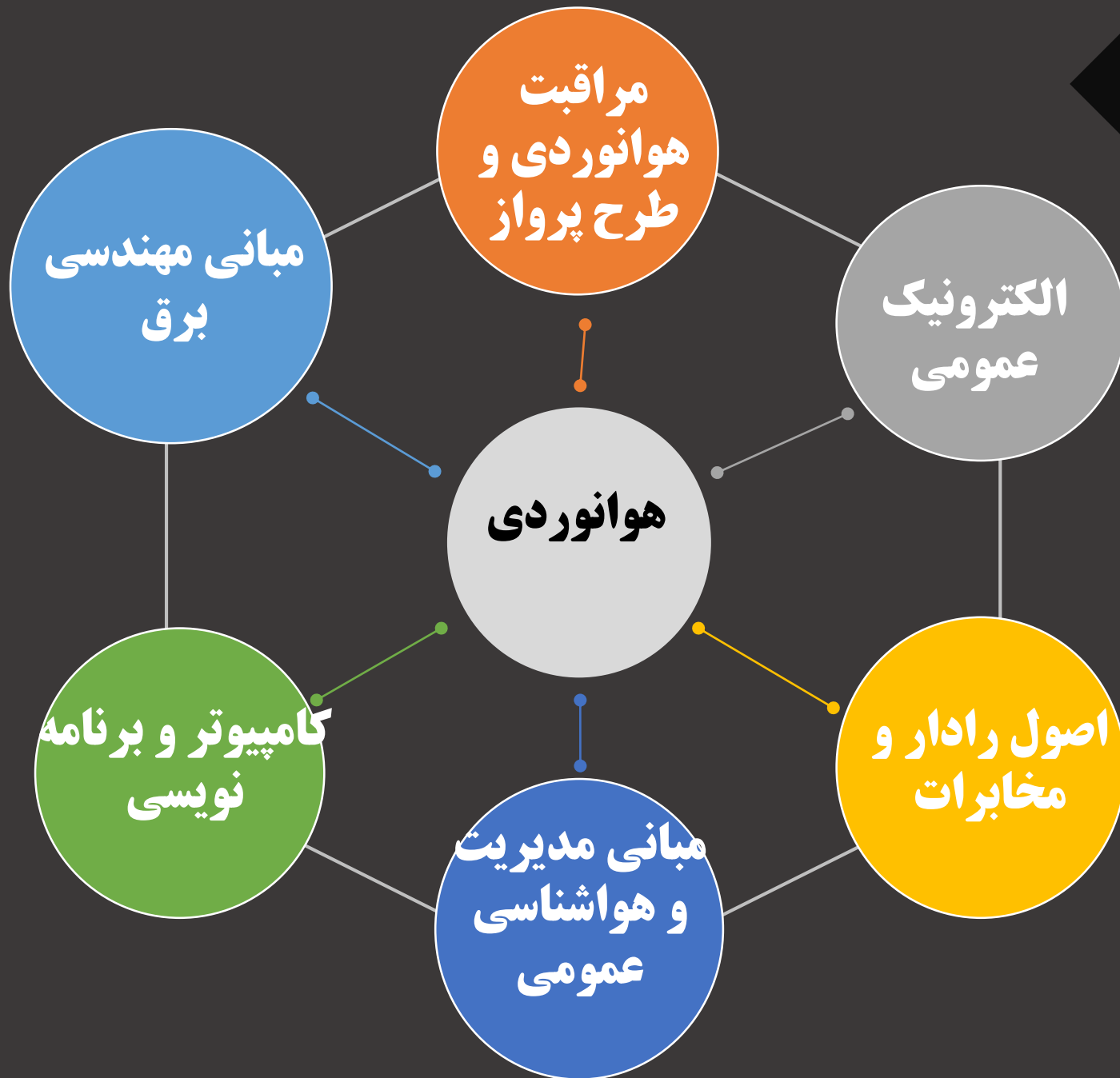

رشته مهندسی هوانوردی، رشته ای برای یادگیری علم پرواز است. در واقع مهندس این رشته در مورد طراحی، توسعه، تحلیل، ساخت، نگهداری، استفاده و عملیات ایمنی آن و کنترل پرواز و تعمیرات و ... مطالعه می کند و توانایی لازم را در این زمینه ها کسب می کند. مهندسی هوانوردی از آن دسته مهندسی ها محسوب می شود که در کشور نیاز زیادی به نیروهای تربیت شده آن وجود دارد.

توانایی لازم در این رشته با توجه به گرایش انتخاب شده بسیار متفاوت می باشد. یک مسئول مراقبت پرواز باید در هر شرایطی اطلاعات لازم را به خلبان ها بدهد و به آنها در مواقع خطر آرامش بدهد تا اینکه هواپیما به صورت ایمن بر زمین فرود آید. همچنین یک مراقب پرواز باید به زبان انگلیسی تسلط کامل داشته باشد تا بتواند با خلبانان (که همگی به انگلیسی صحبت می کنند) ارتباط برقرار نماید. خلبانی یک شغل بسیار مهم و به همین میزان دوره آموزشی و گزینشی دشواری دارد. آمادگی یک داوطلب در سه مرحله سنجیده می شود. او از نظر آمادگی بدنی باید در شرایط ایده آل قرار داشته باشد: حداکثر سن ۲۰ سال تمام، حداقل قد ۶۰ سانتی متر، داشتن وزنی متعارف، دارای چشمانی کاملاً سالم (چشمان یک داوطلب در سه مرحله جداگانه بررسی و معاینه می شود)، دارای قلب سالم و... به صورت خلاصه می توان اشاره نمود که یک داوطلب تا زمانی که فرمان هواپیما را در دست خود بگیرد، باید هفت خوان رستم را رد کرده باشد.

مراقبت پرواز

در این گرایش به آموزش و پرورش متخصصان برج مراقبت پرواز می پردازند. افرادی که در برج مراقبت، کنترل هواپیماهای مسافربری و شکاری را بر عهده دارند تا هنگام پرواز، بلند شدن و نشستن، تداخلی به وجود نیاید و هواپیما فرود یا پرواز ایمن داشته باشد. یک متخصص مراقبت پرواز اطلاعات لازم در زمینه نحوه وزش باد، نوع هوا و سمت باند پروازی از برج مراقبت گرفته و بر اساس آن، هواپیما را هدایت می کند.

متخصصین ناوبری هوایی به طراحی مسیرهای پروازی، مانورهای تکنیکی و به کارگیری سیستم های مختلف یاری دهنده به خلبان در هدایت هواپیماها و موقعیت یابی از طریق تکنیک ها و فنون ویژه ناوبری هوایی می پردازند. ناوبر هوایی را تقریباً می توان خلبان دوم نامید، فردی که قبل از پرواز مسوولیت تهیه و طراحی نقشه مسیر پرواز را بر عهده دارد و تعیین می کند که هواپیما باید در چه ارتفاعی و با چه سرعتی و در چه هوایی پرواز نماید و اگر هواپیما رادار داشته باشد، ناوبر در پشت رادار می نشیند و ابرهای مختلف را شناسایی می کند.

ناوبری هوایی